הדין לצואר כמלא צואר. לכאורה נראה שלריך להוליך כל אותו מלא

לריך ולא הולרך שיעור זה אלא כדי שישחוט בריוח ופעמים שהסכין

חריף ושוחט הרוב בלא הולכת כמלא צואר: והא אמרה רבא חדא

לואר שחוץ ללואר ולכך לריך אותו שיעור ומיהו נראה דאין

נב א מיי׳ פ״ב מהל׳

עשין סג טוש"ע יו"ד סי

כד סעיף ג: בג ב מיי׳ שם טוש״ע שם

:סעיף ב

ג ומיי׳ שם פ״ל הל׳ כון:

טוש"ע יו"ד סי" ג סעי" א: ו ז ןמיי שם הלי יא

:טוש"ע י"ד סימן ג ס"ח]

נה ח מיי פ"ל מהלי

מקוואות הל״ח

עשין רמח טוש"ע יו"ד סי"

קלח סעיף מח:

נו ט מיי׳ שם הל״ח: נו י מיי׳ שם פ״ט

שימה מקובצת

לם למטה דאם הקרקע למטה

יון כמטה האם הקוקע קשה לא מיקרי עפר הס״ד: **כו** דכולה פקתא

עפר כל הבקעה: ג] ומזמנו בפה לכך הס"ד ומה"ד

פקתא בקעה: ד] יש לחוש

יחליד את הקרנים וינקבו:

י. כו דימיו נכרתים וזרעו

נכרתים כדכתיב וכו':

משום דבמתני׳ לא

כשרה אלא רבא הוא דדייק

לה ומיהו נראה דאפי' אי תנן לה: 1] ומשני

דה"א דסכין לנועצה עדיף

דמכוון מיהא: **ה**] אמאי

. אצטריכא ורבא איצטרי

: לאשמועינן

רבינו גרשום

דהחליד שחיטתו פסולה תיקו: התיז את הראש

ררת אחת שחימתו פסולה

דאמר קרא חץ שחוט

. כלומר לשווח

..... משך: פקתא פלזא בלע״

ובאיזמל שאין לו קרנים כלומר אבל יש לו קרנים אסור דחיישינן

שמא דרך שחיטתו ינקב

הסימנין בקרנים: מחט דאושכפי מאי כלומר

מחטא דאושכפי (חותך)

[שחט] בסכין שעשוי לחתוך החוט שתופר בו: איזמל שאין לו

-.. היה היה היה קרנים שמוכפלין קרנים לאחוריהן: אבל הכא דלא

קא מיכוון כלומר דלא קא מיכוון אלא לנועצה

קר כותל: טהורה לביתה כלומר טהורה לשכב עם

רעלה רחשמיש המטה:

שהוא חייב כרת. איסור

מיחה. זו חרומה שהיא

שמא יחלידו שמא יחלידו

סלי יו חמג שם מוש"ט

ד ה מיי׳ שם פ"ב הלי"ב סמג שם

לקמן פג: ע"ש בילה (קמן פג: ע"ש בילה (ד. ב') (ברב אלפס פ"ו

דמכילתין דף רפח. איתא

השוחט לריך שיתן עפר תיחוח למטה ועפר תיחוח

למעלה וכ"א ברא"ש שסן,

ג) ול"ל פקתא וכ"א לקמן

קז. ובברכות נד. ובנזיר מג: ופרש"י פקתא בקעה וכ"א

בערוך גם בילקוט פרשה אחרי פקתא], ד) [עיין

תום׳ סנהדרין עז. ד״ה סוף

חמהו. ה) לעיל יב:. ו) לעיל

דמומין ליה לעפרה דכולה פפחהה.

עפר כל הבקעה היה מסיע וכותש או שהיה עפר תיחוח ומזמנו נסה] לכך: פסקא. בקעה: א"ר זירא מלא לואר. דמתניתין חוץ לצואר בעינן ולא תימא מלא צואר דוקה: איבעיא להו. האי חוץ לנואר דרבי זירא משהו קאמר או מלא נואר קחמר: חלח פשיטח מלח לוחר חוץ לשני לוחרים וש"מ מלח לוחר. דקתני מתניתין נמי ברישה אחוץ לנוחר קחי: שחין לו קרנים. דרגילין היו לעשות כמין קרנים לאזמילין לנוי על גביהן מטין לפד ראשן ומתוך שהוא קטן מאד הוא נשמט מן הלואר וכשהוא מוליך ומביא חיש לחוש שמא יחלידו הסימנין או ינקבו אותן הקרני׳: מיבוע בוע. כשמוליך ומביא מתוך שהוא חד הוא נוקב וקורע ולא חותר: מחטה דחושכפי. מרלע הרלענין שפיותיו חדודין וחותכין חוטי התפר: ואע"ג דלא מיכוין. לשחוט אלא להפלת סכין מאן תנא: זעירא דמן הבריא. לעיר הישיבה. ולי נרחה דחושעיה זעירה היה נקרה דמן חבריה שמבני הישיבה: הוא מני לה. שונה המשנה מרבו: והוא אמר. מדעתו שהלכה כרבי נתן: ש וכולן ששחטו. חרש שוטה וקטן: והח אמרה רבא חדא זימנא. ולמה ליה לרבא למידק ממתניתין ולמימר הא הפילה הוא כשרה ולאשמועינו דסתם לן תנא כר' נתן הא אשמועינן רבא חדא זימנא דסתם לן תנא כרבי נתן: לריכח. ליה לרבח לחשמועינן בתרווייהו: אבל הכא דלא מיכוין. אפילו לחתיכה בעלמא אי לאו דאשמועינן רבא לא הוה דייקנא מיניה הא הפילה הוא כשרה דאפילו הפילה הוא הוה אמינא דפסולה והיא גופה אילטריכא לאשמועינן מה שאתה זובח אתה אוכל דבעינן שחיטה מכח אדם קמ"ל רבא דהא נמי דייקנא מינה מדלא קתני הפיל סכין או זרק סכין. והא דפריך והא אמרה רצא חדא זימנא ולא פריך תנינא חדא זימנא משום דבמתניתין לא תני בהדיא הפילה הוא דכשרה אלא רצא דייק לה: נדה שנאנסה ועבלה. לקמיה [ע"ב] מפרש היכי נאנסה: לביתה. ליזקק לבעלה: טמא שאכל תרומה במיתה בידי שמים באלו הן הנשרפין (סנהדרין דף פג.) וכרת חמור ממיתהי) הזדימיו נכרתים וזרעו נכרת כדכתיב (ויקרא כ) לערירים יהיו: ומנא מימרת. דלחולין לה בעינן כוונה: שנחלש. מן היס: ה"ג מה כלים

דלא מיכווני. דהא לית להו דעת:

נה, ז) חגיגה יט. מקוואות פ״ה משנה ו, **ד**) רש״ל, פ״ה משנה ו, **ד**) רש״ל, ע) ול"ל אחר ד"ה והאו. באין דורשין, תורה אור השלם ו. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגְּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יָצוּד צֵיד בְּיוֹנֶיכָם אֲשֶׁר יָאָכֵּל חַיָּה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְשְׁפַּךְ אֶת דְּמוֹ וְכִסְּהוּ ייגר דָבּיוּ יְבְּּדְּיִּ ויקרא יז יג וְזָבַחְתָּ שְׁלְמִים ואָכַלְתָּ שָׁם וְשָׁמַחָתְּ לִפְנֵי ייָ אֱלֹהֶיף: דברים כז ז גליון חש"ם גם' איבעיא להו מלא צואר. כעין זה בכ"ק קיט ע"ב: שם הא הפילה הוא כשרה. עי׳ סנהדרין עו ע"ל מוס' ד"ה מוף: רש"י ר"ה ממא כו' ערירים יהיו. עי' נהרע"ב :ספ"ט דסנהדרין עפר למטה עפר תיחוח

הגהות הב"ח רש"י ד"ה לריך שיתן (ה)

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תד"ה ואסורה וכו׳ סה"ד. נ"ב דבימ אוכליו האמוראים היו היה להם אפר פרה וכמ"ש הרא"ש לקמן פ"ח ססי" ד' אבל מעשר שני לא היה נוהג משחרב הבית דלא :הוי מחילות ודו"ק

לעזי רש"י

. מינצייר"שָ [מינציידי"שָׁ]. פרוס,

מוסף רש"י

עפר למטה. מפר חיחות ולה על קרקע קשה (לקמן פג:). עפר לא נאמר. וכסהו עפר משמע דלא בעי עפר אלא בכסוי (שם) דלא קפיד בכסוי אלא לכסוי (ביצה ז:). בעפר. מקמע נבלל וטמון בעפר קודם הכסוי (שם) משמע עטוף בעפר תיתוח (לקמן פג:). דמן חברייא. כני הישינה (לעיל יב:). ושחטה כדרכה. כהוגן (שם). מאן תנא דלא

גידפי. נולה שסביב הלואר: דמיפרמי. כרותות מינלייר"ש בלע"ז דאי עבד חלדה מבפנים היה יולא רוחב פי החץ בין הכנפים ולא היה חותכו: לריך שיתן עפר(ה). תיחוח למטה דחם או העפר השה לא מהרי עפר למטה: בעפר. משמע כולו טמון בעפר:

גידפי דמיפרמי והא בעי כסוי וכי תימא דמכםו ליה יוהאמר רבי זירא אמר רב השוחם צריך שיתן עפר לממה ועפר למעלה שנאמר יוכסהו בעפר עפר לא נאמר אלא בעפר מלמד שהשוחט צריך שיתן עפר למשה ועפר למעלה דמזמין ליה לעפר דכולה פתקא: היה שוחם והתיו [וכו']: אמר רבי זירא מלא צואר וחוץ לצואר יאיבעיא להו מלא צואר וחוץ לצואר כמלא צואר דהוו לה תרי צוארי או דלמא מלא צואר וחוץ לצואר משהו תא שמע היה שוחם והתיז שני ראשין בבת אחת אם יש לסכין מלא צואר אחד כשר מאי מלא צואר אחד אילימא מלא צואר אחד ותו לא השתא בבהמה אחת בעינן מלא צואר וחוץ לצואר בשתי בהמות סגי להו כמלא צואר אחד אלא פשיטא מלא צואר חוץ לשני צוארין בש"מ מלא צואר חוץ לצואר ש"מ: בר"א בזמז שהוליד ולא הביא וכו': אמר רב מנשה יבאיזמל שאין לו קרנים אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא לרב מנשה מחטא מאי אמר ליה מחטא מבזע בזע מחמא דאושכפי מאי אמר ליה תנינא אפילו כל שהוא מאי לאו מחמא דאושכפי לא איזמל איזמל בהדיא קתני לה פרושי קא מפרש מאי כל שהו איומל ה"ג מסתברא דאי מ"ד מחמא דאושכפי השתא מחמא דאושכפי שריא איזמל מיבעיא איזמל אצטריכא ליה ס"ד אמינא ליגזר איזמל שאיז לו קרנים אמו איזמל שיש לו קרנים קא משמע לן: **כותני'** ינפלה סכין ושחמה אע"פ ששחטה כדרכה פסולה שנאמר יוזבחת ואכלת מה שאתה זובח אתה אוכל: **גמ'** מעמא דנפלהס פההא הפילה הוא כשרה ואע"ג דלא מיכוין מאן תנא ידלא בעינן כוונה לשחיטה אמר רבא ר' נתן היא ∘דתני אושעיא זעירא דמן חבריא זרק סכין לנועצה בכותל והלכה ושחטה כדרכה ר' נתו מכשיר וחכמים פוסלים הוא תני לה והוא אמר לה יהלכה כר' נתן והא אמרה רבא חדא זימנא דתנן יוכולן ששחטו ואחרים רואין אותן שחיטתן כשרה ואמריגן מאן תנא דלא בעי כוונה לשחימה ואמר רבא רבי נתן היא צריכא דאי אשמועינן התם משום דקא מיכוין לשום חתיכה בעולם אבל הכא דלא קא מיכוין אימא לא ואי אשמעינן הכא משום דקאתי מכח בן דעת אבל התם דלא קאתי מכח בן דעת אימא לא צריכא: אתמר גדה שנאנסה

וטבלה אמר רב יהודה אמר רב "מהורה

ם הא הפילה הוא כשרה אלא רבא הוא דדייק לה ועוד דאפילו אי תנן לה בהדיא במתניתין לא היה יכול להקשות דהא לא פריך ארבא למה ליה למידק הא הפילה הוא כשרה הא תנינא לעיל מדמכשרינן שחיטת חרש שוטה וקטן דחי לחו דחמר רבח אמתני׳ דחש״ו רבי נתן היא לא היה מקשה כלום דלמא בחש"ו מכשרינן טפי ואפילו רבנו מודו דמיכווני לחתיכת בשר אלא פריך משום דאוקמינן לההיא כרבי נתן אלמא מכשרא מתניתין אפילו היכא דלא מיכוין לחתיכת בשר כמו זרק סכין לנועלה בכוחל ואם כן למה ליה לרבא למידק הא הפילה הוא

כשרה ומשני דה"א זו לנועלה עדיף

זימנא. אמתניתין לא פריך הא

תנינא חדא זימנא כדפירש בקונטרס

משום דבמתניתין לא תנא בהדיא

דמיתכוין מיהא לחתיכה בעלמא אבל הפילה לא מכוין כלל לשום חתיכה: ואי אשמועינן הפילה. השתא הך לריכותא לא הויא דומיא דאידך דלא בא לפרש טעם אמאי אינטריך ליה לרבא למימר גבי חרש שוטה וקטן רבי נתן היא דא"כ מאי קאמר אבל התם דלא אתי מכח בן דעת אימא לא הא בהדיא תנן דכשרה אלא אמתניתין גופא עביד לריכותא אמאי שחילטריך ורבא אילטריך לאשמועינן דר' נתן היא דאי לאו דאשמועינן הוה אמינא דהתם אפילו רבנו מודו דהא מיכווני לחתיכת בשר להכי אשמועינן דאפ״ה פסלי רבנן והא דקאמר רבא לקמן ורבנן נהי דלא

בעי כוונה לזביחה לחתיכה מיהח בעיא היינו לחתיכת סימנים: ואםורה לאכול בתרומה. אפילו

למעשר אסורה כדאמרי׳ בסמוך אלא נקט תרומה דנוהגת בזמן הזה א]: ערן כרת התרת. איפכא הוה ליה למימר עון מיחה אסרת עון כרת מיבעיא דהא פשיטא דבעינן כוונה בתרומה וכדתנן כ) בחומר בקדש (חגיגה דף יח:) טבל לחולין אסור במעשר ואף בחולין בעי רבא למימר דטבל ולא הוחזק כאילו לא טבל ויש לומר משום דנקט מעיקרא טהורה לביתה קאמר הכי אי נמי נאנסה עדיף מטבל לחולין שאם היתה יודעת היתה מתכוונת אף למעשר ומדקאמר טהורה לביתה אלמא חשיבא ליה כוונה אם כן אף לתרומה תהא מותרת:

מיתה בידי שמים דכתיב ומתו בו כי יחללוהו: מה רלים דלא רטו כווה כלומר משום חרדלית של גשמים ביסום אורי די לי גיסנים דחשובין b) כמים שאובין ולא כמי מקוה אי נמי ניגזור ראשין א) דברי רבינו אלו לריך ביאור חרדלית של גשמים אינו מים

שאובין רק דפסולין משום דהוו זוחלין ומי גשמים אינן מטהרין רק באשבורן ול"ע.

כלים דלא מיכווני אף אדם נמי לא בעי כוונה ממאי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל

״דתנן יגל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם ועל הכלים מהורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה וכלים

לביתה "ואסורה לאכול בתרומה ור' יוחנן אמר אף לביתה לא מהרה א"ל רבא

לר"נ לרב דאמר מהורה לביתה ואסורה לאכול בתרומה עון כרת הותרה איסור

מיתה מיבעיא אמר ליה בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא

בעי כווגה לשחיטה. דהא חרש שוטה וקטן לחתיכה בעלתא מכווני ואין להם דעת להחכוין לשחיטה וקתני וכולן ששחטו כו׳, דקאי נתי אחרש שוטה וקטן (שם).

מ"ג